

„Kakšnim pa“?

„A da bi na vsak način oktava bila . . . Ker brez oktave bi bila poroka nekam nepopolna . . .“

„Hm . . . Vi želite oktave? . . .“

„Zavezano. A če brez oktave, potem več nego dvajset rubljev nikakor ne morem dati, zato ker nobene polnosti ni . . . Kakor na pr. danes. Pri tem je že dolžna oktava apostolja nositi . . . To se bo posebej plačalo . . . Torej, zagotovo, gospod Vertogradov“?

„Hm! . . . Zagotovo, zagotovo! Je samo ob sebi umevno! je zamomlal Vertogradov, a sam med tem mislil: „Oktava, oktava! A kje vzamem zdajci oktavo, če se ta bik upre še jutri! Evo nesreče! Dobro je še, da ne ve, da zavoljo njega pet in dvajset rubljev več dajo. Tedaj bi se pač ne dalo z njim sbajati . . .“ Tako je bil ogorčen Vertogradov, da ne glede na redok slučaj odsotnosti konkurence, ni šel celo čaj piti k Marti.

Noč je prespal slabo. Na različne načine je ugibal in tuhtal, kako bi si pridobil Šakalova, a ničesar ni mogel izmisliti. Tako je bil tudi k maši odšel s povešenim nosom.

No kakšna pa je bila njegova radost, ko se je uprav točno pred začetkom maše zadi za korom začul gost, sočnat kašelj; vsi pevci so se bili ozrli ter zagledali Šakalova, idočega na kor. Fedor Ignatjič se je usmilil ter prišel.

Odlično so peli isti dan mašo škofovi pevci. Šakalova oktava je zvenela nekam osobito gosto in ukusno, očitvidno okrepčavši se na svežem zraku predmestja. Župljani so nehali vznemirjati se, a odobreni Vertogradov si je mislil: „Nu, sedaj šele pritisnem za Marto! Podvojeno! I štacuna bo vender moja“!

A Marta je stala ne daleč od kora, ter molila povsem mirnega srca. Poslovenil Vetušekov.

Novice.

— **Osebnosti.** V osmi činovni razred sta pomaknjena profesorja v Celju gg. I. Suhač in I. Kosi. Davčni praktikant gosp. A. Adamič je premeščen iz Škofje Loke v Litijo.

— **Učiteljske vesti.** Iz II. v I. plačilni razred so pomaknjeni: Iv. Kutnar v Žužemberku, Ivan Rihtaršič v Št. Jurju pri Kranji, Mihael Kalan v Št. Petru na Pivki, Jos. Zajec v Velikem Gabru in Fr. Auser v Bohinjski Beli. Iz III. v II. plačilni razred so pomaknjeni: Mihael Kos v Homecu, Ivan Remic v Št. Jurju pri Ljubljani, Ivan Murn v Drašičah, Frančiška Wrus v Šiški, Frančiška Jugovic v Kranji, Fran. Trost v Ljubljani, Josip Bregar v Kranjski gori, Ivan Kremžar v Št. Vidu pri Zatičini. Jakob Žebre v Starem trgu, Anton Pegan v Suhorju ter Marija Scherz in Julija Borovsky v Ljubljani. Iz IV. v III. plačilni razred so pomaknjeni: L. Albrecht pri Sv. Ani nad Tržičem, Apolonija Dolinšek v Št. Vidu, Edvard Bohinc v Ribnici, Ana Praprotnik v Primskovem, Emilija Jurman v Šmartnem pri Kranji, Josip Armič v Ljubljani, Josip Pavčič v Velikih Laščah, Srečko Nagu v Vačah, Anton Sonec v Preski, Lovro Perko v Gornjem Logatcu, Fran

Štefančič v Ribnici, Fortunat Lužar v Izlakah, Ivan Petrič v Rudniku, Josip Kikel v Hohenegu pri Kočevji, Karol Pikl v Šmartnem pri Litiji, Rajko Mežan v Št. Jurju (Krško), Antonija Okorn v Kropi, Terezija Škulj v Šmarju, Rihard Megušar v Podzemlju in Ferdinand Wiggele v Starem trgu pri Ložu. Za nadučitelje na sedanjih svojih mestih sta imenovana: Fran Ivanc v Senožečah in Konrad Mally v Toplicah pri Zagorji. Stalno so nameščeni: Vinko Krek v Trbojah, Hedvika Schwickert v Št. Lambertu, Avgust Praprotnik v Gornjem Logatcu in Mihael Salberger v Jesenicah. Kompetenčnim potom so premeščeni: nadučitelj v Mirni peči Bernard Andoljšek v Litijo, Pavlina Tomšič iz Št. Ruperta v Višnjo goro in Leopoldina Tošič iz Srednje vasi v Velike Lašče.

— **Častno svetinjo za štiridesetletno službovanje** so dobili Fran Koprivšek v Motniku, Ivan Žgavec v Vrhpolju in Jurij Požar v Spodnjem Vremu.

— **Petdesetletnico službovanja** je praznoval te dni gosp. cesarski svetnik Fran Vodopivec v Gorici.

— **Odbor za napravo oblek ubogim šolskim otrokom** tukajšnjih ljudskih mestnih šol se najtopleje zahvaljuje vsem p. n. dobrotnikom in jih uljudno vabi k razdelitvi, katera se vrši v nedeljo 15. decembra 1901 ob 11. uri dopoldne v telovadnici I. mestne deške ljudske šole (Komenskega ulice).

— **Kranjski deželni zbor** se skliče na dan 4. januarja in bo zboroval do dne 7. januarja, toliko, da verificira volitve in dovoli proračunski provizorij.

— **Tiskovna pravda.** V petek in v soboto se je pred porotnim sodiščem v Ljubljani vršila kazenska obravnava proti izdajatelju „Slovenca“ dr. Evgenu Lampetu in proti odgovornemu uredniku tega lista Ivanu Rakovcu zaradi žaljenja na časti in poštenju. „Slovenec“ ni nastopil dokaza resnice za svoje trditve in sta bila obsojena dr. Lampe na dva meseca zapore, ki se je premenil v globo tisoč kron, Rakovec pa na 10 dni zapore, ki se je premenil v globo 100 kron. Vrh tega morata oba obsojenca plačati sodne stroške. Zastopnik toženih urednikov je pri obravnavi oglašil pritožbo ničnosti, a je ni vložil, pač pa je vložil dr. Breje vzkle zoper kazni, kar sta vsled tega tudi storila zastopnika obtožbe.

— **Deželnozbornske volitve na Goriškem.** Volilni boj na Goriškem je dobojevan. V kmetskih občinah so bili voljeni štirje pristaši katoliške in dva pristaša narodno-napredne stranke. V trgih je bil izvoljen vodja narodno-napredne stranke dr. Tuma. V veleposestvu sta bila izvoljena dva kandidata društva veleposestnikov in jeden kandidat katoliške stranke. Napredna stranka ima torej tri zastopnike, katoliška pa jih ima pet, kajti dva iz veleposestva voljena poslanca sta neodvisna, stojita pa veliko bližje narodno-napredni, kakor katoliški stranki.

— **Slovenski akademiki in vseučilišče.** Slovenski visokošolci na Dunaju so povodom vseučiliške razprave izrekli poslancem obžalovanje, da so svoj predlog slabo zastopali, dr. Šusteršiča pa so pozvali, naj odloži svoj mandat. — Graški visokošolci so pozvali poslance, naj store primerne korake, da se na vseučilišču v Gradcu in na Dunaju uvedejo slovenska predavanja in so vladi doposlali v tem smislu sestavljeno spomenico.

— **Umrli.** Umrli je dne 9. t. m. v Vipavi gosp. Julij Juliani, upokojeni c. kr. kanclist ter posestnik, v 70. letu svoje starosti. Pokojnik bil je vesten in marljiv uradnik. Radi njegovega odhčnega značaja bil je občepriljubljen. Z njim izgubili smo jednega istih uradnikov, kateri so v dobi nemškutarskih in slovenskih bojev odločno stali na strani Slovencev. Bodi zemljica lahka vrlemu vzornemu možu! — Umrli je v Mariboru vodja tamošnjega okrajnega glavarstva, c. kr. namestniški svetnik gosp. Franc Kankowsky v starosti 56 let.

— **Vzorna policija** nabaja se v Donaviču pri Ljubnem na Gornjem Štajerskem. Pred kratkim bila sta tamkaj Slovenca Anton Berginjec in Ivan Tratnik zaradi javnega nasilstva proti policiji aretovana, ter sta se radi tega morala pred okrožnim sodiščem v Ljubnem zagovarjati. Pri obravnavi pokazalo se je, da ne spadata obtoženca, ampak dotična policaja, ki sta ju aretovala, na zatožno klop. Berginjec in Tratnik sta bila vsled tega oproščena, pač pa se je začela proti trem policajem preiskava po § 381 kaz. zak. Dne 3. t. m. vršila se je v tej zadevi pri okrajnem sodišču v Ljubnem obravnava, pri kateri sta pričeli Berginjec in Tratnik dokazala, da so Berginjca že na potu k zaporu policaji suvali in pretepali, v zaporu ga je policaj Heschl suval sem in tje, mu dal več zaušnic, ga vlačil za lase, ter ga konečno z bikovko večkrat udaril. Vodja straže Graf tiščal mu je med tem usta. Drugo jutro prišlo je več policajev, med njimi tudi Graf in Polzer, v zaporno sobico, kjer so Berginjca zopet pretepavali. Zdravniško spričevalo potrjuje, da so rane, ki jih je dobil Berginjec, mu bile prizadete od policajev. Ker policaji sami deloma priznajo, da so Berginjca pretepavali, bili so obsojeni in sicer: policaj Heschl na osem dni, Graf in Polzer pa vsak na pet dni zopora. — To so res krasne razmere in zanimivi dodatki k toliko hvalisani nemški kulturi.

— **Samomor.** V Ljubljani sta te dni našla dva gospoda v Tivolskem parku ležati na zemlji znak neznanega mladega človeka s strelno rano na prsni, poleg njega pa revolver. Gospoda sta brzo obvestila policijo, ki je poslala na lice mesta rešilni voz z zdravnikom. Le ta je odredil, da se ga je prepeljalo v deželno bolnico, ker je še živel. Slučajno po izprehodu mimo prišedši duhovnik, je pristopil k nesrečnemu in molil nad njim. Pri samomorilcu se ni našlo ničesar, kar bi bilo omogočilo takoj dognati identiteto. Ko je isti za nekoliko trenutkov prišel k zavesti, se ga je vprašalo kdo in od kod da je. Mogel je le povedati, da je Ivan Gabrovšek iz Logateca, in na to je spet padel v nezavest. Sedaj je že znano, da je samomorilec Ivan Gabrovšek, železniški uslužbenec v Št. Petru na Krasu. Rojen je leta 1877. v Gorenjem Logatcu, je absolviral gimnazijske študije z odliko, bil potem dve leti pravnik in eno leto prostovoljec pri 17. pešpolku v Celovcu, potem pa je vstopil v službo pri južni železnici, kjer je menda služil nad eno leto. Pretečeni teden je napravil v Trstu z odliko izpit za železniškega uradnika in se takoj po izpitu odpeljal v Ljubljano svoje stare znanke obiskat. Tu se je iz neznanih nagibov ustrelil. Umrl je v nedeljo.

— **Konji v morju.** 20letni Vekoslav Cantarutti v službi pri Poldu Rosaro v Trstu je pred nekaj dnevi peljal konje z vozom na obrežje na velikem kanalu, da ondi natovori ceglov iz neke italijanske ladije. Dokler mu voz natovori, je razpregel konje in je pustil samim sebi na obrežju. Konji so se neopaženo približali k obali morja, in ko je Cantarutti hitel jih ustaviti, padla sta oba v morje. Nespretni kočijaž je pobegnil. Moštvo ladije se je potrudilo, da je te ubogi živali spravilo na suho, katere so potem peljali v Rosarov blev v ulici Piccardi.

— **Nikotin v avstrijskih smodkah.** Dr. J. Haberman je v Brnu izdal brošuro, v kateri našteva, koliko je v avstrijskih smodkah nikotina. Navaja namreč, da imajo avstrijske smodke nikotina: Britanika 1.40 odstotkov, Portorica 1.41, Operas 1.34, Brasil virginier 1.47, Trabuco 1.61, Panatelas (Havana) 1.81, kratke smodke 1.88, Regalitas 2.90, viržinke 3.99 %.

— **Samomor protestanškega pastorja.** Protestanški duhovnik Rudolf Gsell v Zurichu se je ustrelil, ker se mu ni bilo dovolilo ločiti, se od svoje žene.

— **Od veselja umrla.** V Balassa-Gyarmatu se je pripetil nedavno žalosten slučaj. Gospa Ignacija Pfeiffera se je pripeljala iz Duna-Pentele v Balassa-Gyarmat k poroki svoje vnukinje Margite Heks. Po poroki je blagoslovila novo-

poročenca, in ko je izgovorila zadnje besede, zgrudila se je mrtva na tla. Prej je bila njena najsrčnejša želja, da bi oddala vnukinjo ljubečemu in skrbnemu možu. Ko se jej je ta želja spolnila, je pa od veselja umrla.

— **Musolino II.** Roparstvo v Abruzzih nikakor še ni ponehalo s tem, da so roparskega glavarja Musolina ujeli. Ropar Sabatasso uživa sedaj „slavo najpredrznejšega roparja. Prekosil ga je doslej le še Musolino. Sabatasso ima zbranih okoli sebe 10 roparjev. Vsi poskusi orožništva, da bi ga ujeli, so bili doslej brezuspešni.

— **Ločitev knežjega zakona.** Veliki vojvoda hesenski se loči od svoje soproga, rojene angleške princesinje. Nemški cesar je poslal lastnega brata Henrika poravnat razpor med zakoncema, a odpotoval je brez uspeha. Oficijelno se poroča, da se loči veliki vojvoda od svoje žene zato, ker mu ni in baje ne bo rodila sina. Drugi listi namigavajo, da se je pripetil v zakonu velik škandal, in da je vsega kriva vojvodinja, ohola in mrzla ženska. Poročila sta se iz ljubezni ter imata nedoraslo hčerko. Vojvodina se misli baje po ločitvi omožiti iznova. Morda je njen drugi ženin povod vsej aféri.

— **Preveč duhovit.** Urar Artur Dauillet je pred nekaj dnevi v Parizu pozno ponoči domov in pel na ves glas. Dva redarja sta prihitela in mu ukazala mirovati. Ob enem sta zapazila, da ima mož ves krvav sveženj pod pazduho, ter sta ga vprašala, kaj da nese. „Glavo vajinega tovariša“ je odgovoril urar. odvezal sveženj in pokazal redarjema — telečjo glavo. Redarja sta ga seveda aretirala. Prišedši pred komisarja se je Douillet začel opravičevati, da se je zgodilo nesporazumljenje. „To so prazne besede“, je rekel komisar. „Ne gospod komisar“, je ugovarjal aretovanec; „zgodilo se je res nesporazumljenje; rekel sem redarjema, da nesem glavonjuna tovariša, pa nisem zapazil, da imata oslovski in ne telečji glavi“. Za toliko duhovitosti so moža odpeljali v zapor, kjer ga bodo te muhe menda že minile.

— **Poljaki v Prusiji.** Pruska naučna uprava z vso krutostjo pritiska na Poljake na Pozanjskem, da bi zatrla njihovo narodnost. Tam so nastavljeni učitelji, ki so posebno plačani zato, da podučujejo poljsko mladino. Te dni se je v Gneznju na Poznanjskem pripetil nečloveški dogodek: Tamošnje sodišče je obsodilo 21 oseb poljskega naroda, večinoma ženske, v do dve in pol letno ječo. V Vrešnu na pruskem Poljskem so namreč uvedli pouk krščanskega nauka v nemškem jeziku. Ker otroci niso hoteli ali tudi ne znali odgovarjati na nemška vprašanja, so nemški učitelji otroke zaprli v šolo in začeli neusmiljeno pretepati nedolžne poljske otroke. Starši, ki niso mogli pričakati, da bi njihova deca došla iz šole, so se podali pred šolsko poslopje, ker so čuli jok in stok svojih ljubljencev. Zato so udri v šolo in razžalili šolske oblasti, vsled česar so se dogodile omenjene obsodbe. Zoper to neusmiljeno in krutko postopanje se je dvignilo na avstrijskem Poljskem vse, kar še slovansko misli, nabirajo se darovi za obsojene žrtve, in je gališki deželni maršal grof Potocki sam daroval 2000 kron. Poljaki v Lvovu so hoteli že parkrat naskočiti nemško poslaniško poslopje, a je policija to zabranila. Vsi poljski listi se izrekajo zato, da Poljaki ne smejo več podpirati Nemčiji prijazne avstrijske zunanje politike.

— **Praktični princ.** Princ Tosa iz Kameruna je praktičen mož. Prišel je v Nemčijo, kjer se je izučil za kuharja in briveca. Ko se povrne v domovino, otvori gostilno in brivnico za tujce in domačine. Tako si nadeja praktični princ prislužiti mnogo denarja.

— **Električna železnica** ima zaznamovati vedno večje uspehe. Tako je neka bogata družba z vsakovrstnimi poskusi dosegla hitrost električne železnice 160 kilometrov v eni uri. To je največja hitrost, s katero se je kedaj kako živo bitje prepeljavalo od kraja do kraja. Dosedaj so bili poskusj z 120 kilometri in svet je strmel nad toliko hitrostjo, sedaj pa

niti niti strmeti nima časa, ker vlak omenjene družbe je hitrejši kot blisk ter povzroča s svojo hitrostjo močnejši veter v hipu, ko drdra mimo, kakor nevihta na morju. Seveda to mine tudi tisti hip, ko odrdra mimo. Poskusi s to hitrostjo obnesli so se prav dobro, samo občinstvo je še nekako boječe ter se ne podaja rado v nevarnost, ki tudi ni izključena pri tacihi ekstremih

Velikansko poneverenje. V največji banki v Liverpoolu na Angleškem so prišli te dni na sled velikanskemu poneverjenju. Banka je bila tekom nekaterih mesecev ogoljufana za več kakor štiri milijone kron. Izvršil je ta poneverjenja bančni knjigovodja Gaudie s pomočjo nekaterih prijateljev. Gaudie je imel natančen vpogled v poslovanje njegove banke in je seveda tudi vedel, kdo ima kaj kredita, in koliko ga ima, saj je sam vodil dotično knjigo. Po njegovih navodilih so potem njegovi sokrivci ponarejali čeke tacihi oseb, ki so imeli pri banki kredit. Čeke so potem oddajali v Londonu pri raznih družih bankah. Kadar so te poslale čeke banki v Liverpool, jih je ta plačala, a Gaudie ni tega vpisal v knjige, nego je čeke uničil. Njegovo sleparjenje se je slučajno razkrilo. Gaudie je brez klobuka zbežal iz banke. Doma je imel sicer vse pripravljeno, da se za slučaj, ko bo treba bežati, maskira, ali razkritje njegovih sleparij ga je zmešalo tako, da je po prodajalnicah kupoval oblačil, v katerih je pobegnil. Sodi se, da se je usmrtil. Sploh se je policiji posrečilo, vjeti le jednega samega sokrivca, drugi je skočil v morje, ostali pa so izginili brez sledu tako, da se domneva, da so se vsi usmrtili.

— **Umor v banki.** V Londonu je bil te dni ravno pred zaključkom blagajnik neke bančne podružnice v Londonu od dobro oblečenega moža nagovorjen. Ko ga blagajnik pogleda, zagleda proti njem namerjen revolver. Blagajnik je hitro z roko pokrival denar, a ptujec mu naglo reče: „Ravno denar hočem, če ne, vas ustrelim in si ga sam vzamem“. Blagajnik je bil toliko hladnokrvn, da je hitro zasolil roparju gorko klobuto, a isti hip je ropar ustrelil, a blagajnika ni zadel. Blagajniku prihitel je drugi uradnik na pomoč. Ropar ga je na mestu ustrelil. Med blagajnikom in roparjem unel se je na to boj za življenje in smrt. Blagajnik je bil močnejši nego ropar in ko je ta to uvidel, se je usmrtil. Ostalo osebje je zbežalo po pomoč na policijo. Ko je policija prišla, našla je jokajočo vdovo ustreljenega uradnika in mrtvega roparja. Zmagovalec blagajnik je pa prav z angleško hladnokrvnostjo, kakor bi se ne bilo nič zgodilo, mirno nadaljeval dnevni zaključek; jezilo ga je le, ker je moral odgovarjati prišedši policiji.

— **Ljudsko kuhinjo za otroke** so otvorili v Berlinu. Kuhinja ima po mestu mnogo podružnic. Pred jedjo pa otroci povsod lepo molijo.

— **Maroški sultan v balonu.** Ljubitelj bivanja v zraku je maroški sultan. Napraviti si je dal zavezan balon in v z vsem modernim luksusom opravljeni zračni ladiji predremlje sultan dneve v zraku. Za rešitev vladnih poslov poslužuje se — telefona.

— **Škandal v templju.** Iz Neutre javljajo: V sinagogi Nagy-Topolscani je molil nedavno ravnatelj Felsenburg za svojo pred kratkim umrlo mater. 73letnemu bolnemu Samsonu Löw-Beeru so molitve trajale predolgo, in ker je živel poleg tega še v sovraštvu z rodbino Felsenburgovo, je začel glasno zabavljati in grditi njegovo pokojno mater. Felsenburg je dal radi tega Löw-Beeru zaušnico, ta pa je hotel udariti Felsenburga s palico, a je do krvi zadel njegovega očeta. Löw-Beer je šel potem domov, a jedva je prišel v svoje stanovanje, ga je vsled velike razburjenosti zadela kap in se je zgrudil poleg hčerke mrtev na tla.

— **Uvoz zlata.** Iz Amerike odšle so pred kratkim ladije, ki peljejo zlato v Evropo in sicer v Pariz. Kakor se javlja z Dunaja, bode nekaj tega zlata tudi za našo Avstro-

Ogrsko monarhijo, katera je poverila nekatere Dunajske denarne tvrdke, da naj nekaj tega zlata pridobe za Avstrijo. Ako se jim to posreči, bomo imeli vže nekoliko več denarja v zlatu, kajti do sedaj ga je bilo jako malo videti, ker ga bogataši raje hranijo v svoji shrambah ter izdajajo raje papirnat denar.

— **Galanten redar.** Iz Dublina piše: „Irish Cyclist“: Neki redar je ustavil mlado kolesarico, ker se je vozila po prepovedani poti, ter jo je pozval, naj mu pove ime in svoje stanovanje. Kolesarica je proseče pogledala strogega varuha postave ter moledovala: „Lepo Vas prosim za to, da me ne naznanite“. — Galantni redar pa ne obotavlja se, je namožniknil kolesarici ter dejal: „Zapisujem vselej z veseljem ime in stanovanje mladih dam, toda — saj ni treba, da bi povedali pravo ime in pravi naslov, — jaz sam bi tega tudi ne storil.“

— **Zvezda treh modrih.** Zanimiv je pogled na dve zvezdi na večernem jugozahodnem nebu. To sta dva planeta in sicer nižji je Venera, višje pa Jupiter; od tega malo naprej se vidi še Saturn. Jupiter in Venera sta najjasnejši zvezdi na nebu in sedaj se bližata ena drugi. Venus stopa, Jupiter gre dol in 18. novembra je šla ena poleg druge svojo pot. Nekaj podobnega je bilo ob rojstvu Jezusovem, le s tem razločkom, da se je takrat popolnoma združevala in tako se je videla le ena zvezda. Ta čudna prikazen je obrnila nase pozornost vseh ljudij, ker ni bilo kaj takega še nikoli videti. Tudi modri so to gledali in prišli v Jeruzalem. Sedanja skupina je bila zanimiva dne 15. in 28. m. m., ko je najnižje na nebu zažaril Jupiter in ž njim tudi Saturn.

— **Napredek katoličanstva v Ameriki.** Ameriške združene države so šteje pred 100 leti 50.000 katolikov, sedaj jih broje 11 milijonov. Leta 1800. so imele samo enega katoliškega škofa in 40 duhovnikov; danes imajo 14 nadškofov 80 škofov, 12.000 duhovnikov in nad 10.000 cerkva. V teh številkah pa ni ušteta Florida. Porto Rico niti Kuba. Katoliških župnih šol je sedaj v ameriških združenih državah nad 4000.

— **Smrtna kazen pri Kitajcih.** Kako Kitajci morijo svoje hudodelce, pripoveduje nek mladi uradnik, ki je bil pri zastopstvu vevlastij tedaj, ko so oblegale čete Peking. „V jutro, tako pravi, ko se je imela vršiti smrtna obsodba, dobili smo vstopnice od sodišča, da prisostvujemo kakor priče. Še pred 10. uro bili smo na mestu, kjer se je imela vršiti žaloigra. Po kitajskih navadah je hudodelec kaznovan na ravno istem mestu, kjer je storil zločin. V tem slučaju je bil ta prostor v bližini male kočice, iz katere so razbojniki, ki imajo biti usmrčeni, ugrabili mlado devojko, edino dete svojih starišev. Mnogo naroda bilo je že zbranega in med njimi 50 mandarinov tudi kot priče. Reklo se nam je, da sedemo in se poslužimo vseh ugodnostih ondi. In res, bilo je vsega na razpolago. Trgovci s sladčicami, smodkami in pijačo hodili so med mnogobrojnim občinstvom ter ponujali svoje blago. Bilo je prav kakor ljudska slavnost, vse veselo in živahno in nikdo ni mislil na žalostni povod tega sestanka. Dasi je bilo odrejeno da se ob 10. uri izvrši kazen, bila je že ura ena popoldne, ko se je zaslišalo tužno petje in je ljudstvo bilo opozorjeno, da se sedaj bližajo obsojeni. Bližje in bližje bilo je čuti petje in kmalu smo videli voz, na katerem so sedeli hudodelci in pevali. Čuden narod! Ljudstvo, ki je vajeno poslušati to petje, odobrava ga s klici: „hao! hao! (Dobro, dobro)“, ako namreč dobro pevajo, v tem slučaju pa ljudstvo ni bilo zadovoljno s petjem in je kričalo: „jako slabo“. Zločince so na to zvezali na rokah in nogah in jeden mandarinov pristopil je k enemu ter ga tolažil, da bode stvar hitro končana, da naj se ne boji. To so vže običajne fraze. Vojak je potem peljal prvega na morišče, kjer je vže čakal rabelj z dolgim mečem ter mu brzo odsekal glavo. Vojak vzdigne mrtvo glavo ter jo nosi med ljudstvom, ki kriči in

se raduje nad takimi prizori. Tako je šlo nadalje, dokler ni bilo končano. Ljudstvo se je hitro razšlo in čez jedno uro vže ni bilo sledu o dogodkih ki so vničili nekaj človeških življenj.

Loterijske srečke.

V Brnu dne 11. decembra t. l.: 86, 45, 61, 27, 41.
Na Dunaji dne 7. decembra t. l.: 72, 66, 16, 53, 2
V Gradci dne 7. decembra t. l.: 64, 78, 32, 66, 44.

Tržne cene.

V Ljubljani dne 13. decembra 1901. Pšenica K 9.— h, rž K 7.— h, ječmen K 7.50 h, oves K 8.— h, ajda K 6.50 h, proso K 7.— h, turšica K 6.50 h, leča K 10.— h, fižol K 8.— h. Vse cene veljajo za 50 kilogramov.

Stroj za gladiti (Glättpresse)

iz valjastega železa, močan, je ceno na prodaj.
Kje? pove upravništvo tega lista.

Največji izbor.

Skrbno izdelovanje

Preobleke. Popravila.

Najnižje cene.

L. Mikusch,
tovarna dežnikov,
Ljubljana, Mestni trg 15.

37

Srečkanje nepreklicno
16. januarja 1902.

Srečke za tople sobe.
Srečka stane 1 krono.

Ravnokar je izšla
v zalogi J. Blasnikovih naslednikov v Ljubljani

Velika in Mala

PRATIKA

za navadno leto

1902,

ki ima 365 dni.

Na svetlo dala c. kr. kmetijska družba.

J. Blasnikova „Velika Pratika“ in „Mala Pratika“ katero izdaja c. kr. kmetijska družba že nad pol stoletja in katera izhaja od svojega rojstva že čez sto let, je torej edino le prava, starodavna „Pratika“, katero je toliko let skrbno vreljal rajni prvobornik Slovencev, dr. Janez Bleiweis in v. č. g. župnik Blaž Potočnik ter razni drugi učenjaki duhovskega in svetnega stanu. Ta „Pratika“ ima na prvi strani podobo sv. Jožefa kot uradno potrjeno varstveno znamko. Zatorej zahtevajte le zmiraj Blasnikovo „Veliko Pratico“ vsako drugo zavrnite, kot nepravo.

„Velika Pratika“ stane 24 vin., „Mala Pratika“ pa 20 vin.

Glavni dobitok

40.000 K

vrednosti.

Priporoča

J. C. Mayer.

menjalnica v Ljubljani.